

Sygn. akt V Ca 2745/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Agnieszka Fronczak (spr.)**

Sędziowie **SO Oskar Rudziński**

SO Ewa Talarczyk

Protokolant **sekr. sądowy Marta Szczęśna**

po rozpoznaniu w dniu **16 stycznia 2013 r.** w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko Z. S. i M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego (...)w Warszawie

z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt I C 717/11

1. oddała apelację;

2. zasądza od Z. S. i M. S. solidarnie na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2745/12

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że Z. S. i M. S. ma zapłacić na jej rzecz kwotę 56.441,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2010 r. do dnia zapłaty wskazując, że jest w posiadaniu weksla płatniczego wystawionego przez pozwanego, poręczonego przez pozwaną, który to weksel został wypełniony wobec niespłacenia przez Z. S. należności wynikających z umowy leasingu nr (...). Pozwany pomimo wezwania do wykupu weksla nie spłacił należności jak również nie podjął żadnych czynności zmierzających do ugodowego zakończenia sporu.

W dniu 5 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy (...)w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie sygn. akt II Nc 37/11 orzekając, że pozwani M. S. i Z. S. mają zapłacić na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 56.441,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.323,- zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,- zł tytułem zastępstwa procesowego.

W ustawowym terminie M. S. i Z. S. wnieśli od powyższego nakazu zapłaty zarzuty, domagając się uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa o zapłatę w całości, pozbawienia nakazu zapłaty trybu natychmiastowej wykonalności, zwolnienia ich od kosztów procesu oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania.

Pozwani zarzucili, że z uwagi na zawarte pomiędzy stronami umowy leasingu porozumienie obejmujące zgodę na przesunięcie terminu płatności na dzień 28 lutego 2011r. powództwo było przedwczesne i nieuzasadnione. Pozwani wskazali także, że w dniu 31 grudnia 2010r. Z. S. przełał na konto powoda, zgodnie z zawartym porozumieniem kwotę 5.000,- zł tytułem spłaty należności, na dowód czego załączyli dowód przelewu (k.34). W tej sytuacji – w ocenie pozwanych – wniesienie przez powoda powództwa w dniu 20 grudnia 2010r. było zdecydowanie przedwczesne.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2011r. powód podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w pozwie i wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy w całości. Wskazał, że pozwani nie podnieśli żadnych istotnych procesowo zarzutów. Przyznał fakt udzielenia pozwanemu prolongaty w spłacie należności z tytułu umowy leasingu, przy czym zwrócił uwagę, że pozwany nie dochował warunków prolongaty zlecając przelew w dniu 31 grudnia 2010r., a kwota przelewu została zaksięgowana na rachunku powodowej spółki w dniu 3 stycznia 2011r. Wskazał jednocześnie, że pozew został złożony przez powoda dopiero w dniu 3 stycznia 2011r., a składając go powód działał w przeświadczeniu, że pozwany nie dopełnił warunków porozumienia.

W dniu 10 listopada 2011r. do akt sprawy wpłynęło pismo pełnomocnika pozwanych, w którym ponownie wniesiono o uchylenie nakazu zapłaty i pozbawienie go rygoru natychmiastowej wykonalności, oddalenie powództwa w całości z powodu naruszeń prawa wekslowego przy wystawianiu i wypełnianiu weksla (tj. art.69 prawa wekslowego), oddalenie powództwa w całości jako przedwczesnego, nieuzasadnionego, którego wartość jest bardzo zawyżona, oddalenie wniosku o zasądzenie kosztów procesu, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego, przeprowadzenie wszystkich dowodów wskazanych w zarzutach od nakazu zapłaty, dopuszczenie dowodów z dołączonych do tego pisma dokumentów na okoliczność podpisania weksla, sposobu prowadzenia rozliczeń powoda z pozwanymi, niewywiązywania się przez powoda z zawartego porozumienia, nieprawidłowego (tj. wypełnionego na zbyt wysoką kwotę) wystawienie weksla przez powoda i świadomego działania powoda na szkodę pozwanych oraz o dopuszczenie możliwości zapoznania się z oryginalnym wekslem z uwagi na wątpliwości co do jego treści i autentyczności.

Na rozprawie w dniu 28 lutego 2012r. pełnomocnik pozwanych wnosił jak dotychczas, natomiast pełnomocnik powoda podniósł, że powoływany dowód uiszczenia 5.000,- zł był także okazywany w sprawie I C 914/11 toczącej się przed tutejszym sądem, w której to sprawie doszło do cofnięcia pozwu o 5.000,- zł. Wniósł o oddalenie wniosków dowodowych zawartych w piśmie pełnomocnika pozwanych z dnia 20 października 2011r., w tym wniosku o zobowiązanie powoda do przedstawienia dokładnego wyliczenia żądanej kwoty, jako sprekludowanych. Podkreślił, że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwani uznali powództwo, podnosząc jedynie fakt przedwczesności powództwa.

Ponadto w złożonym w tym dniu piśmie procesowym powód wskazał, iż zarzut naruszenia art.69 prawa wekslowego jest nie tylko chybiony, ale i sprekludowany. Oświadczył ponadto, że pozew opiewa na właściwą kwotę, a kwota 5.000,- zł została zaliczona na poczet należności wynikającej z umowy leasingu dochodzonej przed tutejszym sądem w sprawie I C 914/11. Wskazał, że w związku z powyższym wartość przedmiotu sporu została określona prawidłowo. Podniósł ponadto, że wszystkie twierdzenia odnoszące się do stosunku podstawowego również zostały sprekludowane.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 28 lutego 2012r. Sąd Rejonowy oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanych w piśmie z dnia 20 października 2011r. powtórzone i rozszerzone na rozprawie w dniu 28 lutego 2012r. i dopuścił dowód z akt sprawy I C 914/11 tj. dokumentu kwoty przelewu 5.000,- zł, który jest tożsamy z przedłożonym dokumentem do tej sprawy, i protokołu rozprawy procesowego dnia 21 lutego 2012r., podczas której pełnomocnik powoda cofnął pozew co do kwoty 5.000 zł, wpłaconej w dniu 3 stycznia 2011r.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2012r. Sąd Rejonowy(...)w Warszawie utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w sprawie II Nc 37/11 w dniu 5 stycznia 2011r.

Sąd Rejonowy – odnosząc się do ustalonego stanu faktycznego sprawy – uznał, że powództwo rozpatrywane w sprawie niniejszej zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Sąd zaznaczył, że przedmiotowy pozew został oparty na podstawie weksla gwarancyjnego wystawionego przez pozwanego dla zabezpieczenia ewentualnych roszczeń powoda wynikających z łączącej powoda i pozwanego umowy leasingu. Powód był remitentem tego weksla, pozwana zaś poręczycielem wekslowym.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż zobowiązanie wekslowe, które było przedmiotem niniejszego postępowania, ma charakter samodzielny i abstrakcyjny. Zobowiązanie wekslowe jest niezależne od stosunku prawnego, który był gospodarczą przyczyną jego zaciągnięcia. Sytuacja prawna dłużnika wekslowego zależy zaś od tego, czy odpowiada on wobec pierwszego wierzyciela (remitenta) czy też wobec kolejnego wierzyciela wekslowego (kolejnego nabywcy weksla). Zgodnie z ogólną zasadą dłużnik może w odniesieniu do remitenta podnosić wszystkie zarzuty przysługujące mu osobiście względem wierzyciela, ale żadnych ponad to. Do czasu puszczenia weksla w obieg, także poręczyciel wekslowy może powoływać się na zarzuty przysługujące wystawcy weksla in blanco.

Zaznaczając powyższe Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na to, że proces o zapłatę z weksla gwarancyjnego nie przestaje mieć charakter tzw. procesu „wekslowego”. Podniesione przez dłużnika wekslowego zarzuty ze stosunku podstawowego nie powodują bowiem utraty przez posiadacza weksla formalnej i materialnej legitymacji wekslowej. Dlatego zdaniem Sądu Rejonowego należy przyjąć, że w dalszym ciągu to na dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (art. 6 k.c.) i nie ma podstaw do uznawania, aby ciężar dowodzenia okoliczności ze stosunku podstawowego, uzasadniających uzupełnienie weksla, przerzucić na wierzyciela wekslowego. Tym bardziej okoliczności takie nie powinny być badane przez Sąd z urzędu (por. wyrok SN z dnia 24 października 2000 roku, V CKN 136/2000, OSNC 2001/6 poz. 89, wyrok SA w Poznaniu z dnia 13 lipca 2005 roku, I ACa 23/2005 LexPolonica nr 1287669).

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszym postępowaniu bezspornym było, iż powoda i pozwanego łączyła umowa leasingu, której należności były zabezpieczone wekslem in blanco, podpisanym przez pozwanego, a poręczonym przez pozwaną.

Z uwagi na brak spłaty należności weksel został wypełniony przez powoda na kwotę 56.441,70 zł.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez pozwanego Sąd Rejonowy przyjął, że skutecznie wniesione zostały jedynie zarzuty przedwczesności powództwa oraz zakwestionowania zasadności dochodzonej należności z uwagi na dokonaną w dniu 31 grudnia 2010r. wpłatę w wysokości 5.000,- zł podniesione w zarzutach od nakazu zapłaty.

Sąd Rejonowy zauważył bowiem, że w postępowaniu nakazowym funkcjonuje instytucja prekluzji dowodowej zarówno dla powoda jak i dla pozwanego. W odniesieniu do pozwanego wynika ona z art.493 §1 zdanie drugie kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd przyjął co do zasady, że podniesione przez pozwanego zarzuty przeniosły spór z płaszczyzny prawa wekslowego, na którym oparto pozew wniesiony w postępowaniu nakazowym, na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Sąd zaznaczył jednak, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 24 czerwca 2005r. (V CK 780/2004, Monitor Prawniczy 2006/9 str. 491) to pozwany ponosi ciężar dowodu, że roszczenie powoda ze stosunku podstawowego nie istnieje.

W ocenie Sądu Rejonowego z punktu widzenia rozkładu ciężaru dowodzenia powód uczynił zadość wymaganiom prawa, przedstawiając prawidłowo wypełniony weksel oraz wskazując, że wskazywana przez pozwanego płatność w wysokości 5.000,- zł została przez powoda zaliczona na poczet należności wynikającej z innej umowy łączącej go z pozwanym.

Sąd Rejonowy zaznaczył, iż to na pozwanych ciążył obowiązek dochowania należytej staranności w wykazaniu zasadności swojego stanowiska. Dowód w postaci polecenia przelewu, na który powoływali się pozwani kwestionując wysokość dochodzonej kwoty, został przez powoda obalony.

Także zarzut przedwczesności powództwa w ocenie Sądu nie mógł skutkować uchYLENIEM nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym.

Sąd zauważył, że zawarte pomiędzy stronami porozumienie w przedmiocie prolongaty spłaty zobowiązania wynikającego z umowy leasingu nr (...) obejmowało spłatę całej należności w terminie do dnia 28 lutego 2011r., przy jednoczesnej minimalnej spłacie kwoty 5.000,- zł w grudniu 2010 roku i 5.000,- zł w styczniu 2011 roku.

Zdaniem Sądu Rejonowego pozwany, dokonując przelewu w dniu 31 grudnia 2010r., musiał się liczyć z tym, że płatność ta może nie dotrzeć do powoda w danym miesiącu. Ponadto Sąd zauważył, że dokonując płatności bez wskazania wiarygodności, na poczet której spłaty dokonuje, pozwany pozostawił powodowi swobodę uznania, na którą z przysługujących mu względem pozwanego należności dokona on zachowania otrzymanej kwoty.

W kontekście przedstawionych przez powoda wyjaśnień w piśmie procesowym z dnia 28 lutego 2012r., braku tytułu wskazanego w przelewie z dnia 31 grudnia 2010r., jak również oświadczenia powoda zawartego w protokole z rozprawy z dnia 21 lutego 2012r. w sprawie I C 914/11 o cofnięciu powództwa w tym postępowaniu co do kwoty 5.000,- zł, w ocenie Sądu Rejonowego w żaden sposób nie można było uznać, iż złożone potwierdzenie przelewu na rzecz powoda stanowiłyby dowód częściowej spłaty zobowiązania wynikającego z umowy leasingu nr (...) a objętego wekslem, dowód nieprawidłowego wyliczenia należności przez powoda czy też dowód wywiązywania się przez pozwanego z postanowień porozumienia w kwestii prolongaty spłaty w/w zobowiązania uprawniającego go do podniesienia zarzutu przedwczesności powództwa.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Jeżeli rozprawa, w tym postępowanie dowodowe, potwierdziła zasadność żądania pozwu (o czym sąd orzekł też w nakazie zapłaty), to sąd wyrokiem utrzyma nakaz zapłaty w mocy (tytuł egzekucyjny stanowi wówczas nakaz zapłaty).

W przedmiotowym przypadku, mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji swego wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wnieśli pozwani zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

naruszenie prawa procesowego, art. 130² § 1 kpc przez nie wydanie postanowienia o zwrocie pozwu wniesionego przez profesjonalnego pełnomocnika na urzędowym formularzu oraz naruszenie art. 6 kc w związku z nieprawidłową wykładnią ustawy z dnia 28 kwietnia 1938r. – Prawo wekslowe.

Apelujący wnosili o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchYLENIE tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja pozwanych nie zasługuje na uwzględnienie, jako oparta na zarzutach całkowicie pozbawionych podstaw prawnych i dlatego nie mogących wywołać zamierzonych przez skarżących skutków.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu uchybień, a kwestionowane rozstrzygnięcie należy uznać za w pełni odpowiadające prawu i oparte na właściwych podstawach zarówno w sferze faktycznej jak i prawnomaterialnej orzeczenia sądowego, co Sąd Okręgowy może całkowicie zaaprobować i przyjąć za własne.

Zarzuty apelacji nie opierają się na rzeczywistych, merytorycznych argumentach i mają raczej stworzyć wrażenie, że w postępowaniu przed Sądem I instancji miały miejsce rzekome wadliwości i błędy, niż owe uchybienia Sądu Rejonowego wykazać.

Całkowicie chybionym jest zarzuty dotyczący naruszenia art. 130² § 1 kpc.

Po pierwsze wskazywana norma nie dotyczy kwestii formy wniesienia pozwu, a reguluje podstawy do zwrotu pisma procesowego, które nie zostało należycie opłacone.

W omawianej sprawie pozew powodowej spółki nie był dotknięty brakami fiskalnymi.

Pozew wniesiony niniejszej sprawie spełnił wszystkie wymogi formalne, pozwalające mu nadać bieg i procedować odnośnie zawartego w nim żądania.

Należy wskazać skarżącym, że kodeks postępowania cywilnego nie zawiera regulacji zakazującej wnoszenie pozwu na formularzu, a jedynie przewiduje nakaz zastosowania formularza w określonych rodzajach spraw (art. 125 § 2 kpc).

Dlatego w omawianej sprawie nie istniała nigdy przesłanka do zwrotu pozwu z przyczyn formalnych, a zarzut apelacji odnoszący się do tej kwestii jest oczywiście bezzasadny.

Również nieuzasadniona jest pozostała część zarzutów apelacji.

Skarżący winni przede wszystkim uświadomić sobie, że postępowanie w omawianej sprawie podlega rygorom właściwym dla postępowania nakazowego, do których należy tzw. prekluzja dowodowa.

Zgodnie z przepisem art.493 § 1 k.p.c. i art. 495 § 3 k.p.c. wszystkie zarzuty, jak również okoliczności faktyczne na ich potwierdzenie i wnioski dowodowe winny być – pod rygiorem utraty możliwości powoływania ich później – zgłoszone w zarzutach od nakazu zapłaty.

Pozwani **w swych zarzutach** podnieśli jedynie przedwczesność przedmiotowego powództwa z uwagi na zawarte porozumienie, co do prolongaty spłaty długu i kwestię uiszczenia na poczet należności kwoty 5.000 zł.

Z uwagi na wskazane wyżej ograniczenie czasowe co do zgłaszanych zarzutów, Sąd Rejonowy w ramach rozpoznawania tej sprawy po wydaniu nakazu zapłaty, mógł odnosić się tylko do powyższych kwestii.

„Rozwinięcie” zarzutów i podnoszenie nowych okoliczności w piśmie procesowym wniesionym dopiero 28 października 2011r. było czynnością procesowo spóźnioną i bezskuteczną w kontekście merytorycznej obrony strony pozwanej.

Sąd Rejonowy – wbrew pogładowi apelujących – rozpoznał istotę tej sprawy i ustosunkował się merytorycznie do wszystkich zarzutów terminowo podniesionych przez pozwanych wobec wydanego w tym postępowaniu nakazowi zapłaty.

Sąd Rejonowy – oceniając i rozważając poszczególne zarzuty – doszedł do słusznego wniosku, że nie mogą one doprowadzić do wzruszenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa dochodzonego przez spółkę (...), gdyż są one bądź to niesłuszne bądź to pozbawione należytego uzasadnienia.

Argumentację w tym przedmiocie Sąd I instancji przedstawił we wnikliwym i dokładnym wywodzie zawartym w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, która jest podzielana przez Sąd Okręgowy, stąd nie zachodzi potrzeba powtarzania jej na obecnym etapie postępowania.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację pozwanych orzekając o kosztach procesu w instancji odwoławczej na podstawie art. 98 i 99 kpc.